

30. கருணாகர வேலன்

கட்டளைக் கலிப்பா

மண்ட லத்துயிர் யாவையு மாண்முதால்
வண்டு மொய்க்குநன் மஞ்சரி மொய்ம்பினோய்
கொண்ட லைப்பழித் துள்ள வருட்கொடைக்
கோவே யென்றனை யாளவென் றன்பினென்
வெண்ட மிழ்ச்சொலுங் கேட்டருள் செய்வையோ
வீதி நாய்பொ லலைந்திடச் செய்வையோ
அண்டர் பூதி யடைந்திடச் செய்வையோ
வறிகி லேன்கரு ணாகர வேலனே.

மண்டலத்து உயிர் யாவையு ஆள் முதால்
வண்டு மொய்க்கும் நன்மஞ்சரி மொய்ம்பினோய்
கொண்டலைப் பழித்துள்ள அருட்கொடைக்
கோவே என்றனை ஆள என்று அன்பின் என்
வெண் தமிழ்ச் சொலும் கேட்டு அருள் செய்வையோ
வீதி நாய் பொல் அலைந்திடச் செய்வையோ
அண்டர் பூதி அடைந்திடச் செய்வையோ
அறிகிலேன் கருணாகரவேலனே.

எல்லா உலகங்களிலும் உள்ள எல்லா உயிர்களையும் ஆளும் தலைவனே! வண்டுகள் மொய்க்கும் மணமும் தேனும் நிறைந்த மாலையணிந்த தோளினோய்! மேகத்தைக் கீழாக்கும் அருள் கொடை அரசே! என்னை அடிமைகொள்ள வேண்டும் என்னும் அன்பினால், என் அறியாமை நிரம்பிய சொல்லையும் கேட்டருள்

செய்வாயோ? வீதி நாய்போல் அலைந்திடச் செய்வாயோ? தேவர்கள்
செல்வத்தை அடைந்திடச் செய்வாயோ? கருணாகர வேலனே!
நான் அறிகிலேன்! 1

வஞ்சனாயறி வீனர்க ணம்புமில்
வாழ்வி லேயுழன் றிப்புலை யாக்கைதான்
துஞ்ச வந்தகன் கையிற் கொடுப்பையோ
சூழ்ந்து சூழ்ந்தினுங் கத்திடச் செய்வையோ
நஞ்ச முண்டு நடித்தவர் செம்மலே
நங்கை வள்ளிதெய் வாளை மணாளனே
கஞ்ச மெல்லடி யீந்தெனை யாள்வையோ
காண்கி லேன்கரு ணாகர வேலனே.

வஞ்சனாய் அறிவீனர்கள் நம்பும் இவ்
வாழ்விலே உழன்று இப்புலை யாக்கைதான்
துஞ்ச அந்தகன் கையில் கொடுப்பையோ
சூழ்ந்து சூழ்ந்து இனும் கத்திடச் செய்வையோ
நஞ்சம் உண்டு நடித்தவர் செம்மலே
நங்கை வள்ளி தெய்வாளை மணாளனே
கஞ்ச மெல் அடி ஈந்து எனை ஆள்வையோ
காண்கிலேன் கருணாகர வேலனே.

கருணாகர வேலனே! வஞ்சனை உடையவனாய்,
அறிவுக் குறையுடையவர்கள் நம்பும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில்
வருந்தி, இத்தசையால் ஆக்கப்பட்ட உடம்பு இறக்க இயமன்
கையில் கொடுப்பாயோ? சுற்றிச் சுற்றி இன்னமும் கத்தும்படிச்
செய்வாயோ? நஞ்சை உண்டு நடனம் ஆடிய சிவபெருமானின்
புதல்வனே! மங்கை வள்ளி தெய்வாளை ஆகியோரின் கணவனே!
தாமரை மலர்மேலும் உன் மென்மையான திருவடிகளை எனக்கு
அளித்து அடிமை கொள்வாயோ? நீ யாது செய்வை என்று
அறிகிலேன்! 2

தாயு நீபெற்ற தந்தையு நீமணந்
தாளு நீசொந்தத் தம்பியு நீதந்தை
தாயு நீயன்னை தாயுநி யண்ணனி
தாதை யின்மரு மாணுநி மாமனி

சேயு மாமியு நீதொடர்ந் தோருநீ
 தேவு நீயிறை யோனுநி மன்னுநீ
 ஆயு மென்னக நீபுக் கிருந்தெனை
 யாண்டு கொள்கரு ணாகர வேலனே.

தாயும் நீ பெற்ற தந்தையும் நீ மணந்
 தாளும் நீ சொந்தத் தம்பியும் நீ தந்தை
 தாயும் நீ அன்னை தாயும் நீ அண்ணன் நீ
 தாதையின் மருமானும் நீ மாமன் நீ
 சேயும் மாமியும் நீ தொடர்ந்தோரும் நீ
 தேவு நீ இறையோனும் நீ மன்னு நீ
 ஆயும் என்அக நீ புக்கு இருந்து எனை
 ஆண்டு கொள் கருணாகர வேலனே.

கருணாகர வேலனே! நீயே எனக்குப் பெற்ற தாயும் தந்தையும், மனைவியும், சொந்தத் தம்பியும் ஆவாய்; என் தந்தையின் தாயும் என் அன்னையின் தாயும் நீயே; அண்ணனும் நீயே; என் தந்தையின் மருமகனும் நீயே; என் மாமனும் நீயே; என் குழந்தையும் மாமியும் சுற்றத்தாரும் நீயே; ஒளி வடிவான தேவனும் நீயே; எங்கும் நிறைந்துள்ள இறைவனும், அரசனும் நீயே; உன்னை அறிய ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் என் உள்ளத்துள் புகுந்து என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

3

அன்பெ னுந்தட்பு மானதென் னெஞ்சகத்
 தளவை யின்றெழுந் தோங்கிப் பரம்பவும்
 என்பு நெக்குடைந் தென்வச நானின்றி
 யிருகண் ணாலுங்கண் ணீருகுத் தேசிலா
 இன்பு தோன்றவுஞ் செய்யொரு நீர்மையை
 யென்று தந்தருள் வாயெழி லெந்தையே
 துன்பி னின்று சுவர்க்கர்ப் புரந்தவோர்
 சுவாமி யேகரு ணாகர வேலனே.

அன்பு எனும் தட்பம் ஆனது என் நெஞ்சகத்து
 அளவை இன்று எழுந்து ஒங்கிப் பரம்பவும்
 என்பு நெக்குடைந்து என்வசம் நான் இன்றி
 இரு கண்ணாலும் கண்ணீர் உகுத்து ஏக இலா

இன்பு தோன்றவும் செய்ய ஒரு நீர்மையை
என்று தந்தருள்வாய் எழில் எந்தையே
துன்பினின்று சுவர்க்கர்ப் புரந்த ஓர்
சுவாமியே கருணாகர வேலனே.

அழகிய என் தந்தையே! துன்பத்திலிருந்து சுவர்க்கத்தில்
வாழும் தேவர்களைக் காத்த ஒப்பற்ற சுவாமியே! கருணாகர
வேலனே! அன்பெனும் குளிர்ச்சியானது என் மனத்தில் அளவின்றித்
தோன்றிப் பரவவும், எலும்பு நெகிழ்ந்து என் வசம் நான் இல்லாமல்
என் இரு கண்களிலும் கண்ணீரைப் பொழிந்து குற்றமில்லாத
இன்பம் தோன்றவும் செய்யும் ஒரு தன்மையை என்று எனக்கு
அளித்தருள்வாய்?'

4

நீரி னாரம் படர்ந்தது போலெனு
ணீக்க மின்றி நிறைந்தவஞ் ஞானமாங்
காரி ருட்டைத் துமிக்க வெளிச்சமே
காட்டு ஞான விளக்கினை யேற்றவிந்
நேரம் வந்தரு ணீட்ட வுனக்கயர்
நேம மேது மறிந்தில னானிதம்
நாரொ டும்படர் வேளினை யொப்பிலா
ஞாட்பு டைக்கரு ணாகர வேலனே.

நீரில் நாரம் படர்ந்தது போல் என் உள்
நீக்கம் இன்றி நிறைந்த அஞ்ஞானம் ஆம்
கார் இருட்டைத் துமிக்க வெளிச்சமே
காட்டு ஞான விளக்கினை ஏற்ற இந்
நேரம் வந்து அருள் நீட்ட உனக்கு அயர்
நேமம் ஏதும் அறிந்திலன் நான் ந்தம்
நாரொடும் படர்வேன் நினை ஒப்பிலா
ஞாட்புடைக் கருணாகர வேலனே.

ஒப்பில்லா ஆற்றலுடைய கருணாகர வேலனே! நீரில்
பாசி படர்ந்து மூடியிருப்பதுபோல், என் மனத்தில் நீக்கமின்றி
நிறைந்த அறியாமை என்னும் கரிய இருளான ஆணவமலத்தை
ஒழிக்க, ஒளியையே காட்டும் ஞான தீபத்தை ஏற்றுவதற்கு
இத்தருணத்தில் வந்து நீ அருள்புரிய வேண்டி, உனக்கு நான்

செய்யும் நியமம் ஒன்றும் அறிந்திலேன்! நான் தினமும் உன்னை அன்புடன் நினைப்பேன்! (அதுதான் எனக்குத் தெரிந்தது). 5

மூன்றி ரண்டு புலன்வென் றகண்டமா
 மோன ஞானமெய் விட்புல மன்னிநின்
 றான்ற வின்பம தொன்றனை யிச்சிப்பா
 ரந்த ரங்கத்திற் றித்திக்குந் தித்திப்பை
 மூன்றி ரண்டையும் வென்றறி யாதநான்
 மோகித் திம்பர்த் தியங்கித் திகைக்கிறேன்
 ஈன்ற நின்னரு ளென்பக்க மாகுநா
 ளெந்த நாள்கரு ணாகர வேலனே.

மூன்று இரண்டு புலன்வென்று அகண்டமா
 மோன ஞான மெய் விண்புலம் மன்னிநின்று
 ஆன்ற இன்பம் அது ஒன்றனை இச்சிப்பார்
 அந்தரங்கத்தில் தித்திக்கும் தித்திப்பை
 மூன்று இரண்டையும் வென்ற அறியாத நான்
 மோகித்து இம்பர்த்தியங்கித் திகைக்கிறேன்
 ஈன்ற நின் அருள் என்பக்கம் ஆகும் நான்
 எந்த நாள் கருணாகர வேலனே.

கருணாகர வேலனே! மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களை வென்று, எல்லையில்லாப் பெரிய மெளன ஞான உண்மையான சிதாகாசத்தில் நிலைபெற்று, நிறைந்த இன்பத்தை விரும்புவாரின் மனத்தில் இனிக்கின்ற இனிப்பை, ஐம்புலன்களையும் வென்று அறியாத நான் ஆசைப்பட்டு, இவ்வுலகில் கலக்கமுற்றுத் திகைக்கின்றேன்; என்னைப் படைத்த உன் அருள் என் பக்கம் ஆகும் நான் எந்த நாள்? சொல்லியருள்க! 6

தண்ண ளித்தெய்வ ரத்தின மாமுனைச்
 சந்த தஞ்சிந்தை செய்கின்ற நானுநான்
 உண்ணு முண்டிய முண்டிக ளாற்புட்டி
 யறுமு டம்புமுள் ளாக்கைய நோக்கமும்
 கண்ணிக் கண்ணிக் கலங்கிட நிற்கின்ற
 கண்ண தாமிந்தப் பூமியும் பூமி
 தெண்ண வுள்ளவெல் லாமல மாகுமே
 லென்செய் வேன்கரு ணாகர வேலனே.

தண்ணளித் தெய்வ ரத்தினம் ஆம் உனைச்
 சந்ததம் சிந்தை செய்கின்ற நானும் நான்
 உண்ணும் உண்டியும் உண்டிகளால் புட்டி
 உறும் உடம்பும் உள் ஆக்கையும் நோக்கமும்
 கண்ணிக் கண்ணிக் கலங்கிட நிற்கின்ற
 கண்ணது ஆம் இந்தப் பூமியும் பூமி மீது
 எண்ண உள்ள எல்லாம் மலம் ஆகுமேல்
 என் செய்துவேன் கருணாகர வேலனே.

கருணாகர · வேலனே! குளிர்ந்த அருளுடைய தெய்வ ரத்தினமாகும் உன்னை எப்போதும் நினைக்கின்ற நானும், நான் உண்ணும் உணவும், உணவுகளால் பருக்கும் உடம்பும், உள்ளே உள்ள சூக்கும் உடம்பும் நோக்கமும், நினைத்து நினைத்துக் கலங்கிட நிற்கின்ற இடமான இந்தப் பூமியும், பூமி மீது எண்ணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் பாசமாகுமானால் நான் என்ன செய்வேன்?

7

சாலி யைக்குத்துங் காலத்தி லேயெழுந்
 தண்டு லத்தினை யேய்ப்ப மனத்தினெக்
 கால முஞ்செய் தியானத்தி னாலிருள்
 கண்டி தப்பட் டிலங்குமெய்ஞ் ஞானமென்
 றோலி டுஞ்சுரு திப்படிக்கே யுனை
 யுள்ளி னேனரு ளுற்றுவந் திப்பொலா
 ஞால நச்சு மயக்கைவாச் சித்தரு
 ணாட்டி யாள்கரு ணாகர வேலனே.

சாலியைக் குத்தும் காலத்திலே எழும்
 தண்டலத்தினை ஏய்ப்ப மனத்தின் எக்
 காலமும் செய் தியானத்தினால் இருள்
 கண்டிதப்பட்டு இலங்கும் மெய்ஞ்ஞானம் என்று
 ஒலிடும் சுருதிப்படிக்கே உனை
 உள்ளினேன் அருள் உற்று வந்து இப்பொலா
 ஞாலநச்சு மயக்கை வாச்சித்தரு அருள்
 நாட்டி ஆள் கருணாகர வேலனே.

கருணாகர வேலனே! நெல்லை உரலில் இட்டு உலக்கையினால் குற்றும் காலத்தில் வெளிப்படும் அரிசியைப் போல,

8. வாச்சித்தல் = நீக்கல், தள்ளுதல்; “வாஜிதம்” வடசொல்.

மனத்தில் எக்காலத்திலும் செய்யும் தியானத்தினால் இருள் ஆகிய ஆணவமலசத்தி அடங்கப்பெற்று, மெய்ஞ்ஞானம் விளங்கும் என்று வேதங்கள் ஓலமிடும்; அதன்படிக்கே நான் உன்னை நினைத்தேன்; அருளுடன் வந்து இந்தப் பொல்லாத உலகை விரும்பும் மயக்கத்தை நீக்கி, அருளை நாட்டி என்னை அடிமைகொண்டருள்வாயாக!

8

எண்ணி லாதபல் கால்களைக் கொண்டுல
கெங்கு மோர்கணத் தேகு மனத்தையோங்
கண்ணி வைத்துப் பிடித்து வளைத்துளே
கட்டி நானல்ல காரிய வேடனாய்
எண்ண மற்ற சுகத்தை யடைந்தினி
யெந்தை நின்னருண் மன்னும் வெளிக்குளே
மண்ணி கந்துய்யு மார்க்கத்தி னிற்கவென்
மாட்டு வாகரு ணாகர வேலனே.

எண்ணிலாத பல்கால்களைக் கொண்டு உலகு
எங்கும் ஓர் கணத்து ஏகும் மனத்தை ஒம்
கண்ணிவைத்துப் பிடித்து வளைத்து உளே
கட்டி நான் நல்ல காரிய வேடனாய்
எண்ணம் அற்ற சுகத்தை அடைந்து இனி
எந்தை நின் அருள் மன்னும் வெளிக்குள்ளே
மண் இகந்து உய்யும் மார்க்கத்தில் நிற்க என்
மாட்டு வா கருணாகர வேலனே.

கருணாகர வேலனே! எண்ணில்லாத பல கால்களைக் கொண்டு உலகமெங்கும் ஓர் கணத்திற்சென்று மீளும் மனத்தை, ஓங்காரம் என்னும் கண்ணி வைத்துப் பிடித்து, வளைத்து உள்ளே கட்டி, நான் நல்ல செயல் வேடனாய் நினைவற்ற இன்பத்தை அடைந்து, இனி எம் தந்தையாகிய உன் அருள் நிலைபெறும் வெளிக்குள் இப்பூவுலகைவிட்டு உய்யுமார்க்கத்தில் நிற்க என்னிடம் வருவாயாக!

9

கன்னி மாரறு வார்க்கட்ட சித்தியைக்
காத லாயன் றதிர்த்த பிரானுறை
கன்னி நாட்டங் கயற்கண்ணி தன்னகம்
கண்கு னிர்ப்புறு வுள்ளகைக் கிள்ளையே

தென்ன விர்ந்துயர் தென்கயி லைப்பதிச்
 செல்வ னுக்குந் திருப்புகழ் செப்பிய
 என்னை யானுடை யானுக்குஞ் சாமியே
 யென்னை யீகரு ணாகர வேலனே.

கன்னிமார் அறுவர்க்கு அட்ட சீத்தியைக்
 காதலாய் அன்று அதிர்த்த பிரான் உறை
 கன்னி நாட்டு அங்கயற்கண்ணி தன் அகம்
 கண் குளிர்ப்புற உள்ள கைக்கிள்ளையே
 தென் அவிர்ந்து உயர் தென் கயிலைப் பதிச்
 செல்வனுக்கும் திருப்புகழ் செப்பிய
 என்னை ஆள் உடையானுக்கும் சாமியே
 என்னை ஈ கருணாகர வேலனே.

கருணாகர வேலனே! கார்த்திகை மாதர் அறுவர்க்கும் அன்பினால் அட்டமா சித்திகளை (அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம்) என்று கூறியருளிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள பாண்டிய நாட்டில், அங்கயற்கண்ணி தம்முடைய உள்ளம் குளிர உள்ள கைக்கிளியே! அழகு விளங்க உயர்ந்த தென்கயிலாயம் என்று கூறப்படும் திருவண்ணாமலைத் தலத்து அருட் செல்வனான அருணகிரிக்கும், 'திருப்புகழ் பாடுக' என்று கூறிய என்னை ஆட்கொண்டவனுக்கும் ஞானகுருவே! என்னைத் தருவாயாக!

